

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvenjši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gl., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gl. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gold. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat, in 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši „gledališka stolba“. O pravištvu, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne stvari, je v „Narodnej tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

„Vaterland“ in „Presse“.

Dunajski katoliški organ „Vaterland“ pri naša v nedeljskem svojem listu od 20. marca t. l. članek, kateri ima naslov: „Oesterreich und der Revanchege danke Gambettas.“

Ta članek obrača se proti „Presse“, staremu judovskemu časopisu, kateri se, odkar imajo Francozje ljudovlado, odlikuje s posebnim sovraštvom do Francoske in posebno tudi do Gambette. V nekem svojem članku je „Presse“ pisala: „Plant die Republik den Revanchekrieg, so ist sie dem Vatican, trotz des Gesetzes Ferry und der Mai-Decrete ein willkommenes Werkzeug für neue gesta Dei per Francos.“

Nad tem stavkom se je omenjeni katoliški organ tako razsrdil, da je spisal proti navedenemu židovskemu listu celo filipiko, v katerej se bere mej drugim tudi tale odstavek:

„Da ist denn — mit Verlaub zu sagen — das katholische Oesterreich klug genug, schon jetzt zu hoffen und zu erwarten, dass es ihm, wenn es wirklich zu dem Revanche-kriege kommen sollte, durch eine vernünftige Haltung Preussens möglich gemacht werde, sich von vorneherein als ehrlicher Bundesgenosse Schulter an Schulter mit Deutschland zu stellen. Wir heben das Wort „ehrlich“ hier ganz besonders hervor, um zu zeigen, dass wir dabei vergessen wollen, wie oft unsere Bundesgenossen schlimmer noch als bloß unehrlich gewesen sind. Wenn aber so, wie wir es hier als unsere Meinung constatiren, das katholische Oesterreich denkt, so wird hoffentlich selbst die alte „Presse“ noch so viel Logik haben, einzusehen, dass sie sich mit ihrer Behauptung, die katholische Kirche sei auf Deutschlands

Demüthigung durch das radicale Frankreich bedacht, allermindestens arg blamirt hat.“

Ker se tu govori v imenu vsega avstrijskega katoličanstva, in ker se tu pledira za zvezo s protestantovsko Prusijo proti katoliški Franciji, moramo tudi mi o tej stvari spregovoriti svojo besedo.

In ta se glasi tako, da avstrijski Slovani, in posebno tudi katoliški avstrijski Slovani ne smejo si zaželeli istih časov, v katerih bi morali na strani Nemčije boriti se proti Francoskeji. Slovanstvo in Nemštvo sta dva elementa, ki se ne bodeta nikdar strinjala.

Nam nij bil Nemec nikdar pravičen, in pričakovati nij, da bi kdaj spremenil voljo svojo dlako. Mi avstrijski Slovani ne čutimo torej v sebi poklica, Nemca iz vode vleči tedaj, ko bi ga pahnili vanjo močnejši Francoz. Da bi naša kri tekla za nemške interese, ta zahteva zdi se nam tako nespametna in abnormalna, in to tudi tedaj, če jo je izgovoril katoliški nemški organ.

V prihodnjem svojem listu hočemo o tej stvari še govoriti. Denes pa v imenu Slovencev izrekamo svoj protest proti abotnej „Vaterlandovej“ enuncijaciji. Za Nemca nikdar ne!

O umoru ruskega carja.

Veliko se piše zdaj, kako predrzni so še zmirom nihilisti. Tako se poroča, da so carja Aleksandra III. obsodili že na smrt, če v šestih tednih ne da Rusiji ustavne vlade; to obsodbo je našel baje car Aleksander III. na vzglavji svoje postelje. Nihilisti zahtevajo nadalje tudi, da se ima Rusakov oprostiti, sicer da bosta do velike noči novi car in njegov sin umorjena. V vseh takih poročilih se ve da je veliko pretiranega.

Poroča se iz Peterburga, da je bil napad

na ranjkega carja organizovan v Švajci in v Parizu.

Nihilisti so imeli svojo glavno delovnico v Leuchtenbergovej palači, in tukaj so prirejali dinamit. Palača Leuchtenberg stoji ob plavem mostu nasproti Izakovej katedrali. V njej je preje stanovala ranjka Marija Nikolajevna, soproga princu Leuchtenbergskemu; princ L. je bil velik čestitelj kemiji ter si je dal napraviti laboratorij. Ta je bil zdaj prazen kakor tudi v celem palači nij nobeden drug stanoval razen starega kustoza ali varuha. Študentje so zvedeli o tem laboratoriju in prosili varuha za dovoljenje, da bi smeli notri delati poskuse; varuh jim prošnje ne odbije, študentje pa so delali dinamit. Stari varuh je uže delj časa na Finskem.

V Parizu je bil prijet 18. t. m. neki Čerkesov, ki je baje tajnik nihilistiške zveze v Genfu. Nihilist, katerega in njegovo ženo so prijeli v Kronstadtu in ki je bil lastnik prodajalnice se sirom v peterburgske malej sadnej ulici, imenuje se po jednih virih Kobozev, po drugih pa Orlov.

Kneginja Dolgoruki, vdova Aleksandra II. je prišla se svojimi otroci 22. t. m. v Benetke.

Novi policijski prefekt polkovnik Baranov, doslej guverner v Kovnu, se je v zadnjem rusko-turški vojski posebno odličil. On je namreč pred Batumom s torpedom razstrelil neki turški monitor. Zato je dobil Anin red in častno sabljo ter postal ljubljeneč cesarjevičev, posebno še zato, ker je tako marljivo deloval tačas za osnovljenje križarskega brodovja.

Grof Šuvalov, bivši poslanik v Londonu, odpotuje na Dunaj, da izroči avstrijskemu cesarju lastnoročno pismo Aleksandra III., v katerem naznanja svoj nastop na vladarski prestol. Z Dunaja gre Šuvalov v Rim. V jed-

Listek.

Zvesta ljubezen.

(Historična povest koncem 14. stoletja; iz ruščine po Bestuževem preložil Fr. Gabršek.)

(Dalje.)

V.

Varno potegne Roman sabljo iz nožnic in jezdi počasi na most; vranec se obotavlja, kakor bi videl kako pošast. Kmalu zopet vse potihne; Roman se ojači. —

„Stoj, ali je po tebi!“ zavpije neznan glas, in pet tujih obrazov se na jedenkrat vsuje izpod mosta ter obstopi Romana.

„Nazaj, bedneži!“ odgovori srčno Roman in pobije prvega na tla, ki je prijel njegovega konja za uzdo.

„Pobijte ga!“ rujove razbojnik, in železne krogle, privezane na dolge jarmene, brenče

okolo mladeniča, kateri se smelo brani in skuša prodreti; — kar se konj splaši in na stran odskoči; konj in jezdec se zvrneta z mosta. Pod vrančev težo ležal je Roman brez zavesti v plitvem potoku. —

Zdani se je uže, ko se probudi Roman iz nezvesti. Strašan prizor se mu odkrije. Okolo ugašujočega ognja spali so razbojniki z dolgimi noži in z drugim orožjem oboroženi, s puščami napolnjeni tuli in debele kroglice na dolgi jarmenih visele so po drevesih. Nekaj konj, mej njimi Romanov vranec, zobalo je nakupičen oves.

Stražnik, majheno pipico v roki držeč, za dremal je na polnih krnirjih, menda pozabivši na vso to drupal; glavar pa je ležal na medvedjej koži z obvezano glavo in je iz nekega papirja čital. —

Roman se s početka nij mogel domisliti, kje bi bil, le na pol se je še spominjal name-

ravanega bega z Olgo, velikega národnega zbora, svoje ljubavi do deklice, koja pa je moral žrtvovati v ljubav domovini, potem svojega potovanja. Pri poslednjem spominu se potipa na prsi, kjer je imel shranjena svoja naročila, svoj denar; ničesa nij več. Prestrašen z nova omedli. Mej tem pa prečita glavar list, kojega je vzel mladeniču:

„Velmožje in poslaniki Novgorodski Romanu Jasenskemu, sinu bojarskemu!

„Tvoje poštenje je znano, osvedočeni smo o tvojej zvestobi. Radi tega zaupamo ti neko tajnost. Mlad si še, to je res, a brada ne nadomesti razuma; nam pa treba zvedenca, ne starčka. — Veliki knez nam žuga z vojsko. Dasi se ga ne bojimo, ipak nečemo proživati bratske, krščanske krvi, samó če nam je to ubraniti, — morda z zlatom! — Moskovski bojarji, zdaj v zvezi z Baskoki, tatarskimi pobiralci danja, obogaté se radi narodnim imet-

nakih poslih bosta poslana knez Suvorov v Berlin in knez Voroncov v Pariz in London. Grof Pavl Šuvalov, brat zgorenjemu, ki se je tudi v rusko-turški vojni posebno odlikoval in je bil zdaj poveljnik diviziji grenadirjev v Moskvi, je zdaj imenovan poveljnikom garnizij čet pod velikim knezom Vladimirjem.

Poroča se, da je grof Loris-Melikov carja Aleksandra ustmeno prosil, da ga izpusti iz službe in to svojo prošnjo obnovil pismeno; car mu je prošnjo odbil.

„Peterburgskija Vedomosti“ sklepajo neki svoj članek o umorjenem carji tako le: Car Aleksander II. je skrbel za to, da se rane, vsekane kraljevini Poljske, zacelijo in da se dogodki, ki so predani že zgodovini, izroče pozabljenosti. Upamo, da se bode od Aleksandra II. pričeto polagano sporazumljevanje dveh sorodnih narodov kot očetovska zapuščina tudi dalje mej nami gojila in pospeševala. V sporazumljenji in solidarnosti bodi jamstvo boljše bodočnosti, mirnemu kulturnemu razvoju vseh slovanskih rodov.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 23. marca.

Državni zbor je v svojej včerajšnji seji sprejel vladno predlogo glede pobiranja davkov meseca aprila t. l. Knez Čartoriski pa je predlagal, da se dovoljenje raztegne do konca maja, kateri predlog je bil potem, ko se je tudi finančni minister dr. Dunajevski zanj izjavil, sprejet s 174 glasovi zoper 123 glasov. Z ozirom na to veliko večino je gotovo, da so se nekateri „ustavoverci“ spame-tovali in glasovali z vlado. Kakor je znano, je letos cela „liberalna“ stranka vladi enkrat uže odbila dovoljenje za pobiranje davkov. Tudi zakon o hišnem davku je bil sprejet v drugem in tretjem branji in od gospodske zbornice popravljena predloga glede obrokov pri reklamacijskem postopanju. Obreza in tovarjši pa so predložili posebno predlogo o borznem davku. Za tem pa se je pričela debata o glavnej svoti zemljiškega davka. Cela dolga vrsta govornikov se je oglasila za besedo zoper to postavbo.

Vlada je državnemu zboru predložila načrt zakona glede **oproščenja vojakov prihodnjskega davka**. Ta predloga določuje, da so ob času mobilizovanja vsi poklicani vojaki, višji in nižji, oproščeni vseh pristojbin, katere bi imeli plačevati od tega, kar dobodo od države.

„Politik“ se javlja iz Peterburga, da je car Aleksander III. 19. t. m. poslal **avstrijskemu** cesarju Franju Josipu telegram, v katerem izraža upanje, da bode obema državam in vladama, ki bi se imeli s toliko skupnih in slavnih spominov združeni čutiti, usojeno,

odslej složno in na trdnih tleh evropskega prava skupno delati na velikem delu ohranjenja miru in izvrševanja velikih kulturnih nalog tega stoletja.

Vnanje države.

„Dziennik Polski“ poroča, da je uže gotovo, da gre deputacija **Poljakov**, na čelu jej grofa Zamojski in Ostrovski, k pogrebu ruskega carja Aleksandra II. Druga deputacija pa gre pod vodstvom markiza Vjelopolskega h kronanju novega carja.

Srbska skupščina je 22. t. m. sprejela z 98 glasovi zoper 48 glasov železniško pogodbo.

Več **francoskih** rudečarskih listov je bilo z denarno globo kaznovanih zato, ker so napad na ruskega carja Aleksandra II. slavili in odobraval.

V **angleške** spodnjej zbornici je povedal Hartington, da stane Angleže vojska v Afganistanu 195,740.000 gld. Nadalje je izjavil, da so se vršila dogovarjanja z afganistanskim emirom Abdurahmanom glede južne Afganistanske. Meseca januarja je podkralj indijski naznanil emiru, da dobode nazaj Kandahar in Afganistan, da je podkralj indijski izjavil, da hoče emirovo avtoriteto raztegniti tudi črez Kandahar in priznati emirovo vladno, kakor hitro jo bode vzpostavil. Iz Kabula da so odmarširali uže afganistanski vojaki, ki dospó v Kandahar 1. aprila in Angleži so popolnem pripravljeni, da odrinejo iz Kandahara.

Preko Londona se poroča, da so boerci v **Transvaalu** vse angleške mirovne pogoje sprejeli razen onega, da imajo tudi orožje odložiti. Zakaj se je premirje mej Angleži in boerci zopet podaljšalo, nij prav umevno.

Dopiši.

Iz Kočevsko-ribniškega okraja

20. marca. [Izv. dop.] Raznesla se je tu pri nas žalostna novica, da pride Vesteneck v Kočevje za okrajnega glavarja! — Kaj smo se Ribničanje in okoličanje Kočevja sploh pregrešili, da bi nas hoteli z Vesteneckom kaznovati? Za božjo voljo prosimo slavno deželno vladno, naj nam tega ne stori! Kogar koli naj nam pošlje, le z gospodom Vesteneckom naj nam prizanese! Le tega ne!

Iz Dolenjega Logatca 19. marca.

[Izv. dop.] Pred kratkim časom priteplo se je v naš kraj majheno, še mlado človeče, rodod Idriječan, slišavši na ime K., z namenom, tukajšnje prebivalce z verskimi govori spreobračati — a svoj žep polniti ter onih staršev mladino, kateri želijo, da bi se njihova deca naučila nemščine v treh mesecih, ponemčiti. V resnici je uže nekaj večerov moledoval in lagal pobožnim devicam našega kraja, katere so bile vse goreče za njegov uk ter ga potem proti drugim „brumnim“ ženicam hvalile, da jo boljši

pove, kakor čestita naša duhovščina. Jokale so se celo te pobožne dušice, ko jim je oni mladokožni psevdo-misijonar risal z besedami trpljenje našega Izveličarja, bolečine peklenškega ognja itd. Pobirale so darove po pridigah mej poslušalci za tega gospoda, kateri je bil pred malim časom še „laufbursch“ v nekeje gostilni v Trstu, da bode mogel iti v sveto deželo. Toda v žalost teh nevest pregnal je naš vrli župan gospod Mulley tega mladega misijonarja in ga poslal iz tega kraja. Občinski predstojniki naj pazijo, da jim ne primisijonari to človeče v njihov kraj.

Okrajna cesta od glavne ceste do tukajšnjega kolodvora bi se bila kmalu zožila, ko bi se ne bil vstavil občinski zastop. Neki posestnik iz Dolenje vasi namerava ob cesti zidati stavišče in k lokalnemu ogledu poslal je predsednik cestnega odbora takega moža, celo iz druge občine, kateri je postavbo tolmačil na ta način, da okrajnej cesti nij treba biti bolj širokej, kakor 5 mt. Naj bi gospod predsednik sam došel k obravnavi, ogledal si tudi jednokrat cesto in skrbel potem, da nam ne bode treba gaziti do kolen v blatu, a ne kazati na ta način sovrašstvo, strankarstvo do občin, katere ne trobijo v njegov rog.

Iz gorenjegraških hribov 21.

marca. [Izv. dop.] Iz naših oddaljenih, goratih krajev pride le poredkoma kak glas mej svet. Znano je, da smo mi jako potrpežljivo ljudstvo, da potrpiamo vse nadloge časa brez godrnjanja in če se, kakor se zgodi denes, vendar le oglasimo, je to dokaz, da se nam mora goditi uže prav posebna sila. In to je tudi istina. Lansko leto so nam poslali v Zgornji grad c. kr. okrajnega sodnika, rodoma Nemca, ki zna samo toliko slovenski, da se zamore nad nami ubogimi hribovci, ki se nijmo nikdar učili nemščine, dobro režati. Čuli smo, da je ta gospod poseben „protege“ gospoda viteza Waserja; bilo je baje mej prositelji tudi slovenščine popolnoma zmožnih, kateri pa gosp. Waserju nijso bili po godi. Vendar to smo še z znano potrpežljivostjo prenašali. Ali zdaj nam je pa došel glas, da je imenovan pristavom v Gornji grad neki vitez Mulley, ki je baje slovenščine čisto nezmožen. Za božjo voljo, kaj vendar misli gospoda z nami; ali misli morda res, da se bomo uradnikom na ljubo, ki se plačujejo iz naših krvavih žuljev, na stare dni jeli švabščine učiti, da nam bo mogoče z nemškimi uradniki občevati! Mi ne moremo verjeti, da bi vlada nam nalašč slovenščine nezmožne sodnike pošiljala, mi temveč mislimo, da se mora vzrok temu postopanju

jem. Po dvakrat pobirajo danj, kupčujó s pravico in goljufajo kneze in narod. Podaj se urno v Moskvo, óndi živi kot tujec in pridobi na skrivnem knezeve dvorjanike za našo reč. Pri tem pa bodi radodaren; ne štedi lepih besedi in denarja. Prepričaj jih o krivici njihovih zahtev o nestalnosti vojskine sreče, o Novgorodskej silnosti in o trdovratnosti Novgorodčanov. Lakomnost bojarska in njihova neprijazen nadlogam in težavam krvave vojne bodo ti v pomoč. Le takó se da kneževa jeza, kojo podpihujó bojarji, v milost izpremeniti. — A ravnaj previdno in ne udaj se preveč laskavim obljubam dvornikov. Ž njimi bodi sicer prijazen, imej pa vedno sabljo soboj. Spi le na videz, v resnici pa budi, da nas knez ne iznenadi, da ne upade, kot sneg. Ubogaj naš svet in bodi previden; druga povelja prepuščamo tvojemu razumu. — Bodi vnet za našo sveto reč, in sveta Sofija bode te čuvala, in

Novgorod bode pametil tvojo zaslugo! — Bog s teboj! —

Glavar, to prebravši, se skrbno približa še vedno nezavestnemu mladeniču; opere mu čelo z mrzlo vodó in trudi se vna me, premrte ustnice mu vlití. Dolgo je bilo njegovo prizadevanje zamán, slednjič se vendar probudi Roman iz smrti podobnega spanja, in lehka rudečica, podobna jutranjej zarji, prikaže se mu na bledem lici; odpre oči in kakó ostrmi, ko ugleda razbojnika klečé nad njim sklonjenega. —

„Pozdravljen, rojak!“ reče glavar veselo. Roman še misli, da je vse to le sanj, skloni se na pol po konci, in na pol odprta usta bojazljivo vprašajo, kaj se žnjim godi.

„Čudno, kaj ne,“ odgovori smehlja je se glavar, „da razbojnik, kojemu si hotel še večeraj razbiti nemirno bučo, ravna s teboj zdaj kot nežna nevesta? Toda vedi, poslanec Nov-

gorodski mi je vedno drag gost. Naj mi zarjavi damaščenska, ako sem slutil včeraj, da si Novgorodčan. Pregovor prav pravi: Osodi se ne uide, tudi ne na čilem konjiči. Zoper voljo oropal sem te včeraj. A bodi srčen, hrabri junak. Ti nijsi prišel v najslabše roké, in jaz nijsem bil vedno to, kar sem zdaj!“

Romana vzdignivši in k ognju spremivši, opere mu rane zdravilnim balzomom ter mu pripravi hladilnega vina.

„Lepa hvala!“ reče Roman; „zdaj še ne pijem te omanljive pijače, kajti to je strup!“

„Res je!“ odvrne glavar, globoko vzdihnivši; „moja vest bila bi čisteja, ko ne bi bilo vino moje pameti omračilo. Mojemu gnjevu bilo je v živelj, in nedolžno krv prolivale so moje roke. Poglej me, mladenič! sè studom in zaničevanjem. Se ve da je bila moja duša nekđaj tudi čista kot mirno morje, v kojem

kje drugej iskati. Sodiški predstojniki gotovo premalo ozir jemljejo na znanje slovenskega jezika v govoru in pismu. Kakor je tudi slovenski kmet potrpežljiv, vendar bi mu znalo pri takem postopanju potrpežljivosti zmanjkati, in to tim bolj, ker je vest, da je slovenščina po najnovejši razsodbi višjesodniškega dvora na Dunaji iz sodnijskih pisarn odstranjena, došla tudi uže v naše hribe in je tukaj veliko vzbujenost in javno nevoljo zbudila. Caveant consules.

Iz okraja gornjegradskega 19. marca. [Izv. dop.] „Slovenski Gospodar“ štev. 11. t. l. nam je prinesel vest, da je v Gornji grad za adjunkta pri c. kr. sodnji imenovan g. Jožef Mulley, ki zaradi nekega čina pri sv. Jožefu pri Celji na slabem glasu in ki razen tega še slovenski nič ne zna.

Kar naravnost povemo: to nam je udarec v obraz; menda zato, ker smo bili od nekdanj mirni, vdani in zvesti državljani. Take krivične zasušnice dandenes ne sprejemamo mirno. Kaj hoče pri nas, kjer smo sami Slovenci, slovenskega jezika nezmožen sodnik, ki si je iz neumnosti ali ka-li tudi spoštovanje zapravil?! Ne cika li njegov čin pri sv. Jožefu pri Celji po socijalističnem, recite po nihilističnem plevelu? — In tak človek bo pri nas za adjunkta?!

Gg. državne poslance prosimo, naj blagovolijo ministerstvo v državnem zboru opozoriti, da mej Slovenci nezadovoljnost od dne do dne nevarno raste zaradi mnogih hudih krivic, ki se o času nade še hujše na nas vsipajo.

Slovincu se za krvavo zaslužen njegov denar vsiljujejo le sovražni, slovenskega jezika nezmožni uradniki, profesorji itd.

Naj visoka vlada pomisli, da mi dobro vemo, da se Slovenec na takšen način sè silo zatira t. j. da se mu sè silo kruh jemlje in tujcu daje, — tega pa mi ne moremo mirno trpeti.

Iz Brežic 19. marca. [Izv. dop.] Največje zlo, ki ga ima naš boj za narodni obstanek v svojem spremstvu je ono, da se sovražstvo strank iz političnega polja prenaša tudi v socijalno življenje. Nij še dolgo, ko so se politično različno misleči sovaščani, sotržani in mestjani mej soboj tudi v socijalnem življenji na nas mrzili. To je provzročilo, da nij tako lahko duhov umiriti in tako odtujene našince spraviti v domači tabor ter tujce pripraviti do pravičnega, objektivnega motrenja naših namer. To pa moramo v mislih imeti, ker dokler naša domorodna stvar v našem srednjem stanu ne požene krepkih korenin, dotle nij misliti na vspešno delo.

odseva modro nebo. Ko bi se bila ujela najina pogleda, ne bi zarudel.“

S temi uvodnimi besedami razložil je glavar žalostno zgodbo svojega življenja.

Potem se vsedeta na konja in v diru jezditu dalje, do nekega razpotja. Tu se vstavit. —

„Tu ti izročam tvoje zlato, nijsem se ga dotaknil“, reče Brkut Romanu, „tu imaš tudi svoja pisma. Zdaj pa idi tija, kamor te kliče dolžnost in domovina. Tudi v razbojniku bije še Novgorodsko srce; Novgorodčanje oropali so me vse zemeljske sreče, mojega večnega blagra, in vendar jih ljubim, ljubim domovino svojo nad vse! Zdaj pa: Zdravstvuj in ne kolni me pri spominu náme!“

Ločita se. Glavar izgine sè svojimi tovariši v gozdno goščavo, Roman pa krene po poti k svojemu smotru. (Dalje prih.)

Se ve da narod, kojemu je glede duševnega razvitka le mesto robov, ne bo z glave rokami boja za svoj obstanek vodil.

Tako smo tudi mi Slovenci več ali menj trdo postopovali. Ali zakrivile so to hujše prešnje vlade, ki so ves svoj mogočni aparat na nas uboge pošiljale. Ta aparat je tudi po naših mestih in trgih ljuliko sovražstva v našem socijalnem življenji zasejal. Spominjam tu na dela naših političnih uradnikov pod prejšnjimi vladami.

Spravljujejšo vlado imamo sedaj. Upljiv te spravljivosti je, da gori omenjeno sovražstvo v socijalnem življenji počasi pojema.

Kakor zvem, je g. Vestenek iz Litije, iz Kranje prestavljen. Hvala Bogu! To je nebeško lepo! Ali prestavljen je kot okr. glavar sem v Brežice*). V Litiji zahvalno pesen pojo, mi pa žalujočo.

Spravili smo namreč z miroljubnim okr. glavarjem gospodom Josekom naše socijalno življenje v precejšnji mir. Razen par nespa metnih rogoviležev vse lepo pri skupnih veselicah občuje.

Zadnja volitev v mestih in trgih pokazala je tudi, da smo mestjani po večjem bili jedini. In učitelji so prosto dihal. To vse bo šlo rakom žvižgat! gosp. Vestenek se bliža.

To obžaluje vsak miroljuben Brežičan in teh je večina. Ali bi se ne dalo to predrugačiti, g. poslanci?

Domače stvari.

— (Častno občanstvo) Občina Ajdovščina imenovala je častnim občanom gospoda grofa Franja Coroninija.

— (Lepšanje mesta.) Na Cojzovem grabnu so bila ob šoli doli uže nasajena kostanjeva drevesa; zdaj so jih nasadili tudi ob druge strani ob vrtnem zidu.

— (Vabilo.) Čitalnična podružnica v Gorici uljudno vabi vse p. n. društvenike podružnice in čitalnice k dogovoru „o narodnem gibanju goriških Slovencev“, — ki bode v nedeljo 27. marca ob 7. uri zvečer v čitalnični dvorani. Po predavanju bode v Fajferjevej gostilni domača zabava z narodnim petjem. Odbor.

— (Napad?) V Šent Lenartskem okraju na slovenskem Štajerskem je gospodar J. Janza opazil nekega večera minolega tedna, da gori v njegovem hlevu. Skoči tja in v hlev, kar nekdo za njim vrata zaklene. Z največjim trdom je vrgel vrata s tečajev in se rešil grozovite smrti. Janza ima škode 500 gld., ker mu je hlev do tal zgorel a o zločincu nehče nič povedati, ker se boji, da bi mu še kake druge škode ne učinil.

— (Utonil je) v bohinjskem jezeru 18 let stari Janez Šilar iz Starih Fužin, ko je dekleti Franco Pikon ter J. Sredkar dne 9. t. m. iz cerkve domov čez zamrzneno jezero spremleval; kar se pod nogami dekletov utere led in obe dve zgineta pod njim. Šilar jima hoče pomagati, a tudi on zgine pod ledom, ker se je pod njim utrl. Dekleti so ljudje rešili še živi, a Šilarja so mrtvega našli še le čez štiri ure.

Razne vesti.

* (Nadplata pri colnini.) Finančno ministerstvo je določilo za mesec april, da se ima v onih slučajih, kjer se plačuje colnasto v zlatu v srebru, 16 procentov v srebru nadplačati.

*) Mi o tej stvari še ničesar nijsmo čuli.

Ured.

* (Gledišče zgorelo) je v Modeni petek zvečer. Kako da je ogenj nastal, ne ve se. Gledišče je bilo staro in leseno.

Umrli so v Ljubljani:

21. marca: Adele Per, šiviljina hči, 18 mes., na Marije Terezije cesti št. 18. — Ivana Rudel, šiviljina hči, 2³/₄ leta, na Tržaški cesti št. 24.

Dunajska borza 23. marca

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih . . .	73 gld.	80	kr.
Enotni drž. dolg v srebru . . .	74	25	"
Zlata renta . . .	92	20	"
1860 drž. posojilo . . .	129	25	"
Akcije narodne banke . . .	805	"	"
Kreditne akcije . . .	293	60	"
London . . .	117	25	"
Srebro . . .	"	"	"
Napol. . .	9	27 ¹ / ₂	"
C. kr. cekini . . .	5	50	"
Državne marke . . .	57	15	"

Posestvo

proda se takoj prostovoljno pri **Karlovcu** na Hrvaškem, na kranjskej meji, ne daleč od Metlike. Posestvo ima 38 orlov dobrega zemljišča, dobro ohranjena gospodarska poslopja, brod čez Kolpa reko, poslopje za stanovanje, krmo in kramarstvo. Natančneje pove gospod **Ivan Spoja v Metliki** na Kranjskem. (156—1)

Služba cerkvenika in organista

se o v. Jurji na **Rovi** (pošta Domžale) odda; kdor jo želi dobiti, naj se precej osobno ali pismeno pri podpisnem oglasi.

(155—1)

Alojzij Staré.

Razpis javne dražbe.

V Velikej Dolini, političnem okraju Krškem, se bode zidala nova župna cerkev.

Delo vkupno cenjeno je na 27.306 gld. 94 kr. in bo oddano po javni dražbi.

Dražba se bo vršila dne **6. aprila t. l.** od 10. do 12. ure predpoludnem v prostorih c. kr. okrajnega glavarstva v Krškem.

Kdor se dražbe udeležiti želi, mora 5% žalbino položiti, dostalec pa ima to na 10% jamčevino pmožiti.

Sprejemale se bodo tudi pismene ponudbe; takim se mora priklopiti 10% jamčevina in mora nudilec v njej izrečno izjaviti, da so mu stavbeni pogoji znani in da se jim podvrže.

Pri enakih ponudbah ima ustmena prednost. Naerti, prevdarek in stavbeni pogoji so razpoloženi pri c. kr. okrajnem poglavarstvu v Krškem in pri podpisnem predsedniku stavbenega odbora na Jesenicah.

Odbor si pridržuje pravo od podanih ponudb ono sprejeti, katero spozna za najugodnejšo.

Pozivajo se na dražbo vsi, ki upitno delo podvzeti želijo.

Odbor za stavbo cerkve v Velikej Dolini, dne 9. marca 1881.

(136—3)

Dr. Namorš, predsednik.

Cvet zoper trganje, po dr. Maliču,

je odlično najboljšo zdravilo zoper protin ter revmatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter ščevih, otekline, otrpneude in kite itd., malo časa čee se rabi, pa mine popolnem trganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „**cvet zoper trganje po dr. Maliču**“ = **zraven stojičim znamenjem**; 1 steklenica 50 kr., pravega prodaje samo (72—14) lekarna „pri samorogu“ J. pl. Trnkoczyja na mestnem trgu št. 4 v Ljubljani.

Umetne

(640—28)

zobe in zobovja

postavlja po najnovejšem amerikanskem sistemu v **zlatu, vulkanitu ali celuloidu** brez bolečin. **Plombira z zlatom** itd.

Zobne operacije izvršuje popolnem brez bolečin s prijetnim mamilom

zobni zdravnik A. Paichel, poleg Hradskega mostu, v I. nadstropji.

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.